

EL PLA DE L'ESTANY

Text i foto > XAVI XARGAY I OLIVA

Donació | Diria que la política cultural d'una ciutat es defineix per un projecte que es va fent i consolidant en tota una sèrie d'etapes i d'actes rellevants: teatre, exposicions, xerrades, concerts, edicions, etc. A Banyoles es donen tot un seguit d'actes culturals que poden definir una política coherent, que pot agradar més o menys, que es pot trobar insuficient o excel·lent, a gustos va. Si a aquesta línia cultural marcada per l'Ajuntament i per diverses entitats s'hi afegeix una donació extraordinària, es pot dir que la qualitat cultural de la ciutat augmenta exponencialment. I això és el que ha passat amb la donació que ha fet Jordi Gimferrer a la ciutat. Jordi Gimferrer és descendent d'una família burgesa banyolina propietària de l'empresa Les Saques, que durant decennis va donar feina a moltíssimes persones i va marcar el ritme de la ciutat: recordo perfectament com s'aturava el trànsit de la carretera Girona-Olot per tal que passés la processó el dia del sant patró de l'empresa. Jordi Gimferrer va ser, si malament no ho recordo, un dels impulsors del fallit Museu d'Art dels Països Catalans que s'havia d'instal·lar a Banyoles, per al qual artistes importantíssims van fer donació d'obres seves. Però va acabar com el rosari de l'aurora: només en queda el *Catalan Power* de la plaça Major. Ara, Gimferrer, crític d'art i col·leccionista, ha fet donació de la seva col·lecció a l'Ajuntament, a la ciutat; una col·lecció que ha estat definida com una de les col·leccions privades més destacades del Principat. Allò que quan era hora (la transició) no van fer les institucions, ho ha acabat portant a terme un particular: una col·lecció d'art rellevant a Banyoles.

Actes | Les quatre sessions de la quarta edició dels Cinc Cèntims de Creació Local, que consisteixen primer en un diàleg i posteriorment el passí d'una pel·lícula, estan dedicades als cineastes Isaki Lacuesta, Christophe Farnarier, Albert Serra i Miquel Casadevall, Francesc Font, Xavier Pérez i Juli Suárez. S'ha celebrat també el centenari del compositor, músic i sardanista Marti-

>> Un moment de la xerrada d'Isaki Lacuesta als Cinc Cèntims de Creació Local.

rià Font, que s'ha clos amb la projecció d'un documental i un concert. El crític musical establert a Banyoles Ignasi Julià ha ofert a l'Ateneu la segona edició del curs «Qui té por del rock?», amb tres sessions dedicades a les dècades dels vuitanta, els noranta i els inicis del segle XXI. A Can Terrades, que serà l'espai habilitat per exposar la col·lecció Gimferrer, s'hi han pogut veure les fotografies de Gervasio Sánchez: «Sarajevo, guerra i pau». A l'escrit de presentació es llegeix que «la guerra no es pot explicar». Ho sabia molt bé Stendhal quan va fer arribar tard el seu personatge a la batalla i només en va poder veure les escorialles, o Vargas Llosa quan va fer que al periodista se li trenquessin les ulleres i ho veïes tot borrós i confús. Gervasio Sánchez recupera fotos de la vella guerra i les posa al costat d'imatges actuals amb la mateixa perspectiva: els espais són els mateixos, adobats; la gent s'ha fet gran; les cicatrius tenen forma de tomba o del buit que han deixat algunes persones. L'exposició impressiona.

EL RIPOLLÈS

Text i foto > EUSEBI PUIGDEMUNT

Demografia | Aquesta crònica del Ripollès comença amb les dades demogràfiques d'abast comarcal referents a l'any 2022 proporcionades per l'IDESCAT. Respecte de l'any 2021, la comarca ha experimentat un lleu creixement de població, atès que ha passat de 25.449 a 25.510 habitants; pel que fa a les principals viles del terror: Ripoll,

Ribes de Freser, Sant Joan de les Abadesses i Camprodon, totes en mantenen el nombre llevat de Ripoll, que presenta un retrocés, ja que va passar de 10.865 habitants el 2021 a 10.641 l'any següent.

Societat | En aquest apartat, cal destacar la celebració dels cent vint-i-nou anys de l'Associació de la Germandat el passat 28 de gener a Sant Pau de Segúries, amb un seguit d'activitats per a tots els públics. Aquesta associació ha treballat i vetllat des de sempre tant pel bé comú com per ajudar els veïns quan s'ha escaigut. Sense deixar el tema dels aniversaris, recordem que l'Institut Abat Oliba de Ripoll commemora els primers cinquanta anys de vida acadèmica, que començà el curs 1972-1973.

>> Façana de la nova seu de la Biblioteca Municipal Josep Picola.

cròniques

Dues notícies referents a la vila de les Abadesses: la primera és que l'Ajuntament a la fi ha arribat a un acord amb el Ministeri de l'Interior per comprar l'edifici de la caserna de la Guàrdia Civil, en desús des de fa més de vint anys, per reconvertir-lo en habitatges socials, deu en concret; el total de l'operació ascendeix a 210.000 euros. Enguany se'n redactarà el projecte de rehabilitació, amb la previsió que el 2024 ja sigui una realitat. La segona notícia és que el dissabte 11 de febrer va tenir lloc la inauguració de la nova seu de la Biblioteca Municipal Josep Picola, ubicada a l'aulari que l'arquitecte Raimon Duran i Reynals bastí l'any 1930 per a les alumnes de l'Escola Vedruna; l'espai s'ha remodelat de dalt a baix amb la finalitat d'adaptar-lo a les exigències derivades d'aquest ús nou.

L'Ajuntament de Ripoll, d'altra banda, ha iniciat una sèrie d'expropiacions de finques de la ciutat per crear habitatges socials i disposar dels que necessita; ara com ara ja n'han expropiat un total d'onze, amb un cost d'una mica més d'un milió d'euros, i té previst expropiar-ne una catorzena més.

Cinegètica | És sabut que els porcs senglars s'estan convertint en una plaga a causa del creixement incon-

trolat de la seva població: a la comarca, aquest increment és exponencial, amb els danys que això suposa per als conreus o plantacions, a part del perill potencial per al trànsit rodat. Des que ha començat la temporada de cacera, les associacions de caçadors dels diferents pobles ripollesos ja n'han abatut dos-cents vint. També han instal·lat trampes americanes per agafar-ne i provar de frenar-ne l'expansió.

Economia | Els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya tenen un projecte per construir un telecabina a l'estació d'esquí i de muntanya Vallter 2000, entre Setcases i el mirador de la Marmota, que superaria els mil metres de desnivell. Funcionaria tot l'any, i tenen una previsió que passi dels cinquanta mil visitants anuals als cent vint mil.

Cultura | L'entitat Òmnium Cultural va atorgar dos premis a dos establiments de la comarca, El Forn, de Vallfogona de Ripollès, i la Impremta Garriga, de Sant Joan de les Abadesses, per fer bon ús del català; són els guanyadors del primer Concurs de comerços lingüísticament exemplars.

El primer cap de setmana de febrer es va tornar a obrir el vell refugi an-

tiaeri de Ripoll, degudament restaurat i museïtzat, amb la finalitat de recuperar una part de la memòria històrica de la vila i de mantenir viu el record de les víctimes dels bombardejos franquistes que va patir la vila entre els anys 1936 i 1939.

En aquest mateix sentit de recuperació de memòria històrica, a Camprodon, a l'Espai Cultural Cal Marqués, es va inaugurar una extensa mostra de dibuixos, titulada precisament «Dibuixos de guerra i exili», del dibuixant Josep Bartolí; val a dir que malgrat la gran vàlua artística i, en aquest cas, també documental, és un autor injustament oblidat, que plasmà en els seus colpidors dibuixos tot el dolor causat per la Guerra (in)Civil.

LA SELVA

Text > JOAN DOMÈNECH

El castell de Lloret | El castell d'en Plaja es promocionarà d'ara endavant amb el nom de castell de Lloret, i acollirà un museu dedicat a la sostenibilitat i al canvi climàtic. La iniciativa sorgeix d'una col·laboració entre la

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > GUILLEM PALMADA,
resident a la Xina

La meva aventura a la Xina comença ara ja fa més d'una dècada. Concretament, abans de la primera crisi de totes les que he anat vivint des de la distància: des de la distància, perquè en els més de deu anys que fa que vivim a la Xina no ens han faltat mai oportunitats laborals. Aquesta és la principal raó per la qual hem viscut i treballat en aquest país durant tant de temps. A la meua dona li van oferir feina de professora de dansa el 2011. Ella ja era més donada a viure fora. Jo, en canvi, no havia sortit mai de terres gironines. Per a mi, ja passada la trentena, va ser la meua primera gran experiència fora del país. Com a anècdota, us comento que el nostre gos, en Max, és un shar-